32009R1073

L 300/88 SLUŽBENI LIST EUROPSKE UNIJE 14.11.2009.

UREDBA (EZ) br. 1073/2009 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA

od 21. listopada 2009.

o zajedničkim pravilima za pristup međunarodnom tržištu usluga prijevoza običnim i turističkim autobusima i o izmjeni Uredbe (EZ) br. 561/2006

(preinaka)

(Tekst značajan za EGP)

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske zajednice, a posebno njegov članak 71.,

uzimajući u obzir prijedlog Komisije,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora ([1]),

nakon savjetovanja s Odborom regija,

u skladu s postupkom utvrđenim u članku 251. Ugovora ([2]),

budući da:

(1) U Uredbu Vijeća (EEZ) br. 684/92 od 16. ožujka 1992. o zajedničkim pravilima za međunarodni prijevoz putnika običnim i turističkim autobusima ([3]) i Uredbu Vijeća (EZ) br. 12/98 od 11. prosinca 1997. o utvrđivanju uvjeta pod kojima strani prijevoznici smiju pružati usluge prijevoza putnika u unutarnjem cestovnom prometu u državi članici ([4]) potrebno je unijeti niz bitnih promjena. U svrhu jasnoće i pojednostavljenja, navedene uredbe potrebno je preinačiti i ugraditi u jedinstvenu uredbu.

(2) Uspostava zajedničke prometne politike između ostalog podrazumijeva utvrđivanje zajedničkih pravila primjenjivih na međunarodni cestovni prijevoz putnika, kao i uvjeta pod kojima strani prijevoznici smiju pružati usluge unutarnjeg prijevoza u državi članici.

(3) Kako bi se osigurao skladan okvir za međunarodni prijevoz putnika običnim i turističkim autobusima u cijeloj Zajednici, ova Uredba mora biti primjenjiva na cjelokupni međunarodni prijevoz na području Zajednice. Prijevoz iz država članica u treće zemlje još je uvijek u velikoj mjeri uređen bilateralnim sporazumima između država članica i tim trećim zemljama. Stoga, dok se ne sklope potrebni sporazumi između Zajednice i trećih dotičnih zemalja, ova Uredba ne bi se smjela primjenjivati na onaj dio vožnje na državnom području države članice koji obuhvaća ukrcaj putnika u autobus ili njihov iskrcaj iz autobusa. Morala bi se, međutim, primjenjivati na državnom području tranzitne države članice.

(4) Sloboda pružanja usluga predstavlja osnovno načelo zajedničke prometne politike i zahtijeva da se prijevoznicima iz svih država članica osigura pristup međunarodnim prijevoznim tržištima bez diskriminacije na temelju državljanstva ili mjesta poslovnog nastana.

(5) Za obavljanje međunarodnog prijevoza putnika običnim i turističkim autobusima potrebno je imati licenciju Zajednice. Od prijevoznika se zahtijeva da u svim svojim vozilima imaju ovjerene vjerodostojne preslike licencije Zajednice kako bi izvršna tijela lakše mogla provoditi učinkovite kontrole, posebno izvan države članice u kojoj je prijevoznik ustanovljen. Također je potrebno utvrditi uvjete u pogledu izdavanja i oduzimanja licencija Zajednice, njihove rokove valjanosti i podrobna pravila za njihovu uporabu. Također je potrebno utvrditi podrobne specifikacije u pogledu oblika i drugih obilježja licencije Zajednice i njezinih ovjerenih preslika.

(6) Cestovni pregledi trebali bi se provoditi bez neposredne ili posredne diskriminacije na temelju državljanstva cestovnog prijevoznika ili mjesta poslovnog nastana cestovnog prijevoznika ili registracije vozila.

(7) Kako bi se zadovoljila tržišna potražnja, potrebno je predvidjeti prilagodljiv režim kojim se poštuju određeni uvjeti koji uređuju pružanje posebnih linijskih usluga prijevoza i određenih povremenih usluga prijevoza.

(8) Zadržavajući režim dozvola za usluge linijskog prijevoza, potrebno je promijeniti određena pravila, posebno u pogledu postupaka za izdavanje dozvola.

([1]) SL C 10, 15.1.2008., str. 44.
([2]) Mišljenje Europskog parlamenta od 5. lipnja 2008. (još neobjavljeno u Službenom listu), Zajedničko stajalište Vijeća od 9. siječnja 2009. (SL C 62 E, 17.3.2009., str. 25.), Stajalište Europskog parlamenta od 23. travnja 2009. (još neobjavljeno u Službenom listu) i Odluka Vijeća od 24. rujna 2009.
([3]) SL L 74, 20.3.1992., str. 1.
([4]) SL L 4, 8.1.1998., str. 10.

(9) Dozvole za pružanje usluga linijskog prijevoza ubuduće bi se trebale izdavati po okončanju postupka za izdavanje dozvole, osim ako postoje jasno navedeni razlozi za odbijanje koji se mogu pripisati podnositelju zahtjeva za izdavanje dozvole. Razlozi za odbijanje u vezi s relevantnim tržištem trebali bi biti sljedeći: usluga prijevoza za koju se traži dozvola ozbiljno je ugrozila održivost usporedive usluge koja se pruža na temelju jednog ili više ugovora o pružanju javnih usluga na direktnim dionicama puta o kojima je riječ ili glavna svrha usluge nije prijevoz putnika između postaja u različitim državama članicama.

(10) Stranim prijevoznicima trebalo bi se omogućiti pružanje usluga unutarnjeg cestovnog prijevoza putnika, vodeći pritom računa o posebnim značajkama svakog oblika prijevoza. Kada se obavlja takva kabotaža, za nju bi trebali vrijediti propisi Zajednice, kao što je Uredba (EZ) br. 561/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2006. o usklađivanju određenog socijalnog zakonodavstva koje se odnosi na cestovni promet ([1]), i nacionalno zakonodavstvo na snazi u određenim područjima u državi članici koja je domaćin.

(11) Odredbe Direktive 96/71/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 1996. o raspoređivanju radnika u okviru pružanja usluga ([2]) primjenjuju se na prijevozna poduzeća koja obavljaju kabotažu.

(12) Što se tiče usluga linijskog prijevoza, samo usluge linijskog prijevoza koje se pružaju u sklopu međunarodnih usluga linijskog prijevoza, osim gradskih ili prigradskih usluga prijevoza, trebale bi se otvoriti stranim prijevoznicima pod određenim uvjetima, a posebno poštujući pravne propise na snazi u državi članici domaćinu.

(13) Države članice trebale bi si međusobno pomagati u svrhu pravilne primjene ove Uredbe.

(14) Administrativne formalnosti trebale bi se svesti na najmanju moguću mjeru, ne odustajući pritom od kontrola i kazni koje osiguravaju pravilnu primjenu i učinkovitu provedbu ove Uredbe. U tu je svrhu potrebno razjasniti i ojačati postojeća pravila o oduzimanju licencije Zajednice. Kako bi se omogućilo učinkovito sankcioniranje ozbiljnih povreda počinjenih u državi članici koja nije država članica poslovnog nastana, trebalo bi prilagoditi postojeća pravila. Kazne bi trebale biti nediskriminirajuće i razmjerne ozbiljnosti povreda. Trebala bi postojati mogućnost ulaganja žalbe na svaku nametnutu kaznu.

(15) Države članice trebale bi u svoj nacionalni elektronski registar cestovnih prijevoznika unijeti sve ozbiljne povrede koje se mogu pripisati prijevoznicima i zbog kojih su kazne bile izrečene.

(16) U svrhu olakšanja i jačanja razmjene podataka među nacionalnim tijelima, države članice trebale bi razmjenjivati relevantne podatke preko nacionalnih kontaktnih točaka uspostavljenih na temelju Uredbe (EZ) br. 1071/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 21. listopada 2009. o uspostavljanju zajedničkih pravila koja se tiču uvjeta za obavljanje djelatnosti cestovnog prijevoznika ([3]).

(17) Mjere potrebne za provedbu ove Uredbe trebale bi se donijeti u skladu s Odlukom Vijeća 1999/468/EZ od 28. lipnja 1999. o utvrđivanju postupaka za izvršavanje provedbenih ovlasti dodijeljenih Komisiji ([4]).

(18) Osobito, Komisiju bi trebalo ovlastiti za utvrđivanje oblika određenih dokumenata koji bi se trebali koristiti za primjenu ove Uredbe i za prilagodbu priloga I. i II. ovoj Uredbi tehničkom napretku. Budući da je riječ o mjerama općeg dosega, čija je svrha izmijeniti elemente ove Uredbe koji nisu ključni tako da se Uredba dopuni novim elementima koji nisu ključni, te se mjere moraju usvojiti u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom predviđenim u članku 5.a Odluke 1999/468/EZ.

(19) Države članice trebale bi poduzeti mjere potrebne za provedbu ove Uredbe, posebno u pogledu učinkovitih, proporcionalnih i odvraćajućih kazni.

(20) U svrhu poticanja turizma i korištenja prijevoznih sredstava koja su prihvatljiva za okoliš, Uredba (EZ) br. 561/2006 trebala bi se izmijeniti tako da se vozačima koji pružaju jednokratnu uslugu međunarodnog povremenog prijevoza putnika omogući odgoda tjednog razdoblja odmora za najviše 12 uzastopnih dvadesetičetverosatnih razdoblja ako obavljaju djelatnost prijevoza putnika koja u pravilu ne podrazumijeva kontinuirane i brojne sate vožnje. Takva bi se odgoda trebala dopustiti jedino pod vrlo strogim uvjetima koji održavaju sigurnost na cesti i vode računa o uvjetima rada vozača, između ostalog, o obvezi korištenja tjednog odmora odmah prije i nakon pružanja usluge prijevoza. Komisija bi trebala pomno pratiti korištenje tog izuzeća. U slučaju da se činjenične okolnosti koje opravdavaju korištenje ovog izuzeća znatno promijene, a izuzeće prouzroči smanjenje sigurnosti cestovnog prometa, Komisija bi trebala poduzeti odgovarajuće mjere.

([1]) SL L 102, 11.4.2006., str. 1.
([2]) SL L 18, 21.1.1997., str. 1.
([3]) SL L 300, 14.11.2009., str. 51.
([4]) SL L 184, 17.7.1999., str. 23.

(21) Budući da države članice ne mogu na zadovoljavajući način postići cilj ove Uredbe, odnosno osigurati skladan okvir za međunarodni prijevoz putnika običnim i turističkim autobusima u cijeloj Zajednici, i budući da se taj cilj, stoga, zbog samog svojeg opsega i učinaka, može bolje postići na razini Zajednice, Zajednica može usvojiti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti, kako je navedeno u članku 5. Ugovora. U skladu s načelom razmjernosti iz tog članka, ova Uredba ne prelazi okvire onoga što je potrebno za ostvarenje tog cilja,

DONIJELI SU OVU UREDBU:

POGLAVLJE I.

OPĆE ODREDBE

Članak 1.

Područje primjene

1. Ova se Uredba primjenjuje na međunarodni prijevoz putnika običnim i turističkim autobusima na području Zajednice koji obavljaju prijevoznici sa sjedištem u državi članici kao javni prijevoz ili prijevoz za vlastite potrebe, u skladu sa zakonom te države članice, koristeći vozila koja su registrirana u toj državi članici i koja su svojom konstrukcijom i opremom primjerena za prijevoz više od devet osoba, uključujući vozača, te su i namijenjena za tu svrhu, kao i na kretanje takvih praznih vozila u vezi s takvim prijevozom.

Promjena vozila ili prekid prijevoza, kako bi se dio vožnje mogao obaviti drugim prijevoznim sredstvom, ne utječe na primjenu ove Uredbe.

2. U slučaju prijevoza iz države članice u treću zemlju i obratno, ova se Uredba primjenjuje na dio vožnje na državnom području bilo koje prijeđene tranzitne države članice. Ne primjenjuje se na onaj dio vožnje na državnom području države članice koji obuhvaća ukrcaj putnika u autobus ili njihov iskrcaj iz autobusa sve dok se ne sklopi potreban sporazum između Zajednice i treće zemlje.

3. Do sklapanja sporazuma iz stavka 2., ova Uredba ne utječe na odredbe koje se odnose na prijevoz iz države članice u treću zemlju i obratno, a koje su sadržane u bilateralnim sporazumima sklopljenima između država članica i tih trećih zemalja.

4. Ova se Uredba primjenjuje na unutarnji cestovni prijevoz putnika kao javnu uslugu, koji privremeno obavlja strani prijevoznik, kako je predviđeno u poglavlju V.

Članak 2.

Definicije

Za potrebe ove Uredbe, primjenjuju se sljedeće definicije:

1. „međunarodni prijevoz” znači:

   (a) vožnja koja se obavlja vozilom, pri čemu se polazno i odredišno mjesto nalaze u dvije različite države članice, s tranzitom ili bez tranzita, kroz jednu državu članicu ili treću zemlju, odnosno više država članica ili trećih zemalja;

   (b) vožnja koja se obavlja vozilom, pri čemu se polazno i odredišno mjesto nalaze u istoj državi članici, a putnici se ukrcavaju ili iskrcavaju u drugoj državi članici ili trećoj zemlji;

   (c) vožnja koja se obavlja vozilom iz države članice u treću zemlju ili obratno, s tranzitom ili bez tranzita, kroz jednu državu članicu ili treću zemlju, odnosno više država članica ili trećih zemalja; ili

   (d) vožnja koja se obavlja vozilom između trećih zemalja, s tranzitom kroz jednu državu članicu, odnosno više država članica;

2. „linijski prijevoz” znači usluge kojima se obavlja prijevoz putnika u određenim vremenskim razmacima duž određenih dionica, pri čemu se putnici ukrcavaju i iskrcavaju na unaprijed određenim postajama;

3. „poseban linijski prijevoz” znači usluge linijskog prijevoza kojima se obavlja prijevoz određenih kategorija putnika, uz izuzetak drugih putnika, bez obzira na to tko ih organizira;

4. „povremeni prijevoz” znači usluge prijevoza koje nisu obuhvaćene definicijom usluga linijskog prijevoza, uključujući poseban linijski prijevoz, i kojih je glavno obilježje da se njima prevoze skupine putnika sastavljene na inicijativu klijenta ili samoga prijevoznika;

5. „prijevozi za vlastite potrebe” znači prijevozi koje za nekomercijalne i neprofitne svrhe obavljaju fizičke ili pravne osobe, pri čemu:

   — je prijevozna djelatnost samo pomoćna djelatnost te fizičke ili pravne osobe, i

   — su korištena vozila vlasništvo te fizičke ili pravne osobe ili ih je ta osoba kupila s obročnim otplatama cijene, ili su ona bila predmetom dugoročnog ugovora o zakupu, a vozi ih član osoblja te fizičke ili pravna osobe ili sama fizička osoba ili, pak, osoblje koje je zaposleno u poduzeću ili koje mu je stavljeno na raspolaganje na temelju ugovorne obveze;

6. „država članica domaćin” znači država članica u kojoj prijevoznik obavlja djelatnost, a koja nije država članica u kojoj prijevoznik ima poslovni nastan;

7. „kabotaža” znači ili:

— unutarnji prijevoz putnika kao javnu uslugu, koji prijevoz prijevoznik privremeno obavlja u državi članici koja je domaćin, ili

— ukrcaj ili iskrcaj putnika u istoj državi članici u okviru međunarodnog linijskog prijevoza, u skladu s odredbama ove Uredbe, pod uvjetom da to nije glavna svrha te usluge prijevoza;

8. „ozbiljna povreda propisa Zajednice o cestovnom prometu” znači povreda koja bi mogla imati za posljedicu gubitak dobrog ugleda u skladu s člankom 6. stavcima 1. i 2. Uredbe (EZ) br. 1071/2009 i/ili privremeno ili trajno oduzimanje licencije Zajednice.

Članak 3.

Sloboda pružanja usluga

1. Svaki prijevoznik iz članka 1. koji obavlja prijevoz kao javnu uslugu ima, u skladu s ovom Uredbom, pravo pružati usluge linijskog prijevoza, uključujući usluge posebnog linijskog prijevoza i usluge povremenog prijevoza običnim i turističkim autobusima, bez diskriminacije na temelju državljanstva ili mjesta poslovnog nastana ako:

(a) je u državi članici poslovnog nastana ovlašten pružati usluge linijskog prijevoza, uključujući usluge posebnog linijskog prijevoza ili povremenog prijevoza običnim i turističkim autobusima, u skladu s uvjetima pristupa tržištu propisanima nacionalnim zakonodavstvom;

(b) ispunjava uvjete propisane u skladu s pravilima Zajednice o dopuštenju obavljanja djelatnosti putničkog prijevoznika u unutarnjem i međunarodnom cestovnom prometu; i

(c) ispunjava zakonske uvjete u pogledu standarda za vozače i vozila, kako je propisano posebno u Direktivi Vijeća 92/6/EEZ od 10. veljače 1992. o ugradnji i uporabi uređaja za ograničenje brzine za određene kategorije motornih vozila u Zajednici ([1]), Direktivi Vijeća 96/53/EZ od 25. srpnja 1996. o utvrđivanju najvećih dopuštenih dimenzija u unutarnjem i međunarodnom prometu te najveće dopuštene mase u međunarodnom prometu za određena cestovna vozila koja prometuju unutar Zajednice ([2]) i Direktivi 2003/59/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 15. srpnja 2003. o početnim kvalifikacijama i periodičnom osposobljavanju vozača određenih cestovnih vozila za prijevoz robe ili putnika ([3]).

2. Svaki prijevoznik iz članka 1., koji obavlja prijevoz za vlastite potrebe, smije pružati usluge prijevoza na temelju članka 5. stavka 5. bez diskriminacije na temelju državljanstva ili mjesta poslovnog nastana ako:

(a) je u državi članici poslovnog nastana ovlašten pružati usluge prijevoza običnim i turističkim autobusima u skladu s uvjetima pristupa tržištu propisanim nacionalnim zakonodavstvom; i

(b) ispunjava zakonske uvjete u pogledu standarda za vozače i vozila, kako je propisano posebno u direktivama 92/6/EEZ, 96/53/EZ i 2003/59/EZ.

POGLAVLJE II.

LICENCIJA ZAJEDNICE I PRISTUP TRŽIŠTU

Članak 4.

Licencija Zajednice

1. Međunarodni prijevoz putnika običnim i turističkim autobusima obavlja se na temelju licencije Zajednice koju su izdala nadležna tijela države članice poslovnog nastana.

2. Nadležna tijela države članice poslovnog nastana imatelju izdaju izvornik licencije Zajednice, koji je pohranjen kod prijevoznika, i određen broj ovjerenih vjerodostojnih preslika licencije, koji odgovara broju vozila koja se koriste u međunarodnom prijevozu putnika i kojima raspolaže imatelj licencije Zajednice, bilo da je riječ o vozilima koja su u njegovu individualnom vlasništvu, bilo da tim vozilima raspolaže u nekom drugom obliku, posebno na temelju ugovora o kupoprodaji na otplatu, ugovora o najmu ili zakupu.

Licencija Zajednice i njezina ovjerena vjerodostojna preslika oblikom odgovaraju uzorku prikazanom u Prilogu II. One sadrže barem dva sigurnosna obilježja navedena u Prilogu I.

Komisija će priloge I. i II. prilagoditi tehničkom napretku. Te mjere, namijenjene izmjeni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, usvajaju se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 26. stavka 2.

Licencija Zajednice i njezina ovjerena vjerodostojna preslika nose pečat tijela koje ih je izdalo te potpis i serijski broj. Serijski brojevi licencije Zajednice i njezinih ovjerenih vjerodostojnih preslika unose se u nacionalni elektronički registar cestovnih prijevoznika iz članka 16. Uredbe (EZ) br. 1071/2009 kao dio podataka o prijevozniku.

3. Licencija Zajednice izdaje se na ime prijevoznika i nije prenosiva. Ovjerena vjerodostojna preslika licencije Zajednice mora se nalaziti u svakom prijevoznikovom vozilu te se na zahtjev ovlaštenog inspektora mora dati na uvid.

([1]) SL L 57, 2.3.1992., str. 27.
([2]) SL L 235, 17.9.1996., str. 59.
([3]) SL L 226, 10.9.2003., str. 4.

4. Licencija Zajednice izdaje se na razdoblje od najviše deset godina i može se produžiti.

Licencije Zajednice i njihove ovjerene vjerodostojne preslike, koje su bile izdane prije dana početka primjene ove Uredbe, vrijede do dana isteka njihove valjanosti.

5. Nakon podnošenja zahtjeva za izdavanje licencije Zajednice ili produženja roka valjanosti licencije Zajednice u skladu sa stavkom 4. ovog članka, nadležna tijela države članice poslovnog nastana provjeravaju ispunjava li prijevoznik uvjete iz članka 3. stavka 1. odnosno ispunjava li ih još uvijek.

6. Kada uvjeti iz članka 3. stavka 1. nisu ispunjeni, nadležna tijela države članice poslovnog nastana odbit će izdati ili produžiti licenciju Zajednice ili će je oduzeti uz obrazloženje odluke.

7. Države članice osiguravaju podnositelju zahtjeva za izdavanje licencije Zajednice ili njezinu imatelju pravo žalbe na odluku nadležnih tijela države članice poslovnog nastana o odbijanju izdavanja ili oduzimanju te licencije.

8. Država članica može odlučiti da će licencija Zajednice vrijediti i za pružanje usluga unutarnjeg prijevoza.

Članak 5.

Pristup tržištu

1. Linijski prijevoz dostupan je svima, iako se prema potrebi može zahtijevati obvezna rezervacija.

Za takve se usluge prijevoza traži dozvola u skladu s odredbama poglavlja III.

Za pružanje usluga linijskog prijevoza iz države članice u treću zemlju i obratno potrebna je dozvola u skladu s bilateralnim sporazumom između države članice i treće zemlje i, kada je to primjereno, tranzitne države članice, sve dok se ne sklopi potrebni sporazum između Zajednice i dotične treće zemlje.

Nikakve prilagodbe uvjeta obavljanja prijevoza ne utječu na redovitu narav usluge prijevoza.

Organizacija usporednih ili privremenih usluga prijevoza koje opslužuju isto tržište kao i usluge linijskog prijevoza, neopsluživanje određenih postaja i opsluživanje dodatnih postaja postojećim uslugama linijskog prijevoza podliježu istim onim pravilima koja se primjenjuju na postojeće usluge linijskog prijevoza.

2. Posebne usluge linijskog prijevoza uključuju:

(a) prijevoz radnika od kuće do posla i obratno;

(b) prijevoz učenika i studenata do obrazovne ustanove i natrag.

Činjenica da se posebne usluge prijevoza mogu razlikovati ovisno o promjenjivim potrebama korisnika ne utječe na klasifikaciju usluge prijevoza kao linijskog prijevoza.

Za pružanje usluga posebnog linijskog prijevoza nije potrebna dozvola u skladu s poglavljem III. ako je pružanje navedenih usluga uređeno ugovorom sklopljenim između organizatora i prijevoznika.

3. Za pružanje usluga povremenog prijevoza nije potrebna dozvola u skladu s poglavljem III.

Međutim, za organizaciju usporednih ili privremenih usluga prijevoza koje su usporedive s postojećim uslugama linijskog prijevoza, kojima se opslužuje isto tržište kao i ovim potonjima, potrebna je dozvola u skladu s postupkom utvrđenim u poglavlju III.

Usluge povremenog prijevoza po svojoj naravi ostaju povremenima na temelju same činjenice što se pružaju u određenim vremenskim razmacima.

Usluge povremenog prijevoza može pružati skupina prijevoznika koja djeluje u ime istog izvođača, a putnici mogu tijekom putovanja na državnom području države članice uhvatiti vezu s drugim prijevoznikom iz iste skupine.

Komisija određuje postupke priopćavanja nadležnim tijelima države članice imena takvih prijevoznika i priključnih točaka tijekom putovanja. Te mjere, namijenjene izmjeni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni njezinim nadopunjavanjem, usvajaju se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 26. stavka 2.

4. Za prazne vožnje vozilima u vezi s prijevozom iz stavka 2. trećeg podstavka i stavka 3. prvog podstavka, također nije potrebna dozvola.

5. Prijevoz za vlastite potrebe izuzet je iz svakog sustava dozvola, ali podliježu sustavu potvrda.

Potvrde izdaju nadležna tijela države članice u kojoj je vozilo registrirano i vrijede za cijelu vožnju, uključujući tranzit.

Komisija određuje oblik potvrda. Te mjere, namijenjene izmjeni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni njezinim nadopunjavanjem, usvajaju se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 26. stavka 2.

POGLAVLJE III.

USLUGE LINIJSKOG PRIJEVOZA KOJE SE PRUŽAJU NA TEMELJU DOZVOLE

Članak 6.

Narav dozvole

1. Dozvole se izdaju na ime prijevoznika i nisu prenosive. Međutim, prijevoznik koji je dobio dozvolu može, uz suglasnost nadležnog tijela države članice na čijem se državnom području nalazi polazno mjesto, dalje u tekstu: „tijelo koje izdaje dozvolu", obavljati prijevoz pomoću podvozara. U tom slučaju, na dozvoli se mora navesti ime podvozara i njegova uloga. Podvozar mora ispuniti uvjete iz članka 3. stavka 1. Za potrebe ovog stavka, polazno mjesto znači „jedno od krajnjih mjesta usluge prijevoza".

Poduzećima koja su se povezala kako bi pružala usluge linijskog prijevoza dozvola se izdaje na ime svih poduzeća i sadrži imena svih prijevoznika. Ona se daje poduzeću koje upravlja obavljanjem prijevoza, a ostala poduzeća dobivaju preslike.

2. Rok valjanosti dozvole ne smije biti duži od pet godina. Rok valjanosti može se skratiti ili na zahtjev podnositelja zahtjeva za izdavanje dozvole ili na temelju međusobne suglasnosti nadležnih tijela države članice na čijem se državnom području putnici ukrcavaju ili iskrcavaju.

3. U dozvoli se definira sljedeće:

(a) vrsta prijevoza;

(b) itinerer prijevoza, posebno polazno i odredišno mjesto;

(c) rok valjanosti dozvole;

(d) postaje i red vožnje.

4. Komisija određuje oblik dozvole. Te mjere, namijenjene izmjeni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni njezinim nadopunjavanjem, usvajaju se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 26. stavka 2.

5. Dozvole ovlašćuju njihova(-e) imatelja(-e) da pružaju usluge linijskog prijevoza na državnim područjima svih država članica preko kojih linija prolazi.

6. Prijevoznik koji pruža uslugu linijskog prijevoza može koristiti dodatna vozila ako nastupe privremene ili izvanredne okolnosti. Takva dodatna vozila mogu se koristiti samo pod uvjetima koji su identični onima utvrđenima u dozvoli iz stavka 3.

U tom slučaju, prijevoznik će osigurati da su u vozilu sljedeći dokumenti:

(a) preslik dozvole za pružanje usluge linijskog prijevoza;

(b) preslik ugovora sklopljenog između prijevoznika koji pruža usluge linijskog prijevoza i poduzeća koje prijevozniku daje na raspolaganje dodatna vozila ili drugi istovrijedni dokument;

(c) ovjerena vjerodostojna preslika licencije Zajednice izdana prijevozniku koji osigurava dodatna vozila za prijevoz.

Članak 7.

Podnošenje zahtjeva za izdavanje dozvole

1. Zahtjevi za izdavanje dozvole za pružanje usluga linijskog prijevoza podnose se tijelu koje izdaje dozvole.

2. Komisija određuje oblik zahtjeva. Te mjere, namijenjene izmjeni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni njezinim nadopunjavanjem, usvajaju se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 26. stavka 2.

3. Osobe koje podnose zahtjev za izdavanje dozvole moraju dostaviti sve dodatne podatke koje smatraju relevantnima ili koje tijelo koje izdaje dozvolu zahtijeva, posebno program vožnje koji omogućuje praćenje usklađenosti sa zakonodavstvom Zajednice o razdobljima vožnje i odmora te presliku licencije Zajednice.

Članak 8.

Postupak za izdavanje dozvole

1. Dozvola se izdaje u dogovoru s tijelima svih država članica na čijim se državnim područjima putnici ukrcavaju ili iskrcavaju. Tijelo koje izdaje dozvolu prosljeđuje takvim tijelima, kao i nadležnim tijelima država članica kroz koje se prolazi bez ukrcaja ili iskrcaja putnika, presliku zahtjeva zajedno s preslikama svih drugih relevantnih dokumenata, uključujući svoju procjenu.

2. Nadležna tijela država članica od kojih se zatražila suglasnost u roku od dva mjeseca obavijestit će tijelo koje izdaje dozvolu o svojoj odluci o zahtjevu za izdavanje dozvole. Taj se rok računa od dana primitka zahtjeva za suglasnost, koji je naveden u potvrdi o primitku. Ako je odluka nadležnih tijela država članica od kojih je bila zatražena suglasnost negativna, u toj se odluci mora navesti odgovarajuće obrazloženje. Ako tijelo koje izdaje dozvolu ne dobije odgovor u roku od dva mjeseca, smatra se da su tijela od kojih se zatražio savjet suglasna i tijelo koje izdaje dozvolu može izdati dozvolu.

Tijela država članica kroz koje se prolazi bez ukrcaja ili iskrcaja putnika mogu u roku utvrđenom u prvom podstavku obavijestiti tijelo koje izdaje dozvolu o svojim primjedbama.

3. Tijelo koje izdaje dozvolu odlučuje o zahtjevu za izdavanje dozvole u roku od četiri mjeseca od dana kada je prijevoznik podnio zahtjev za izdavanje dozvole.

4. Dozvola se ne izdaje u sljedećim slučajevima:

(a) ako podnositelj zahtjeva za izdavanje dozvole nije sposoban pružiti uslugu prijevoza koja je predmet zahtjeva uz pomoć opreme koja mu je neposredno na raspolaganju;

(b) ako podnositelj zahtjeva za izdavanje dozvole nije poštovao nacionalne ili međunarodne propise o cestovnom prijevozu, a posebno uvjete i zahtjeve koji se odnose na dozvole za obavljanje međunarodnog cestovnog prijevoza putnika ili je odgovoran za teške povrede zakonodavstva Zajednice iz područja cestovnog prijevoza, posebno u pogledu pravila koja se primjenjuju na vozila i na razdoblja vožnje i odmora za vozače;

(c) ako u slučaju zahtjeva za produženje dozvole uvjeti za dobivanje dozvole nisu ispunjeni;

(d) ako država članica na temelju podrobne analize odluči da bi na direktnim dionicama o kojima je riječ, dotična usluga prijevoza ozbiljno utjecala na održivost usporedivoga prijevoza koji se obavlja na temelju jednog ugovora, ili više njih, o pružanju javnih usluga u skladu s pravom Zajednice. U svakom takvom slučaju država članica na nediskriminirajućoj osnovi utvrđuje kriterije za određivanje bi li usluga prijevoza za koju se zatražila dozvola ozbiljno utjecala na održivost prethodno spomenute usporedive usluge prijevoza, te ih priopćava Komisiji na njezin zahtjev;

(e) ako država članica na temelju podrobne analize odluči da glavna svrha pružanja usluge prijevoza nije prijevoz putnika između postaja u različitim državama članicama.

U slučaju da postojeća usluga međunarodnog autobusnog prijevoza, zbog iznimnih okolnosti koje nije bilo moguće predvidjeti u trenutku davanja dozvole, na direktnim dionicama ozbiljno utječe na održivost usporedivoga prijevoza uređenoga jednim ugovorom, ili više njih, o pružanju javnih usluga u skladu s pravom Zajednice, država članica može, uz suglasnost Komisije te nakon što šest mjeseci unaprijed o tome obavijesti prijevoznika, privremeno ili trajno oduzeti dozvolu za obavljanje međunarodnog autobusnog prijevoza.

Sama činjenica da su cijene jednog prijevoznika niže od cijena koje su ponudili drugi cestovni prijevoznici ili da dotičnu prometnu vezu već osiguravaju drugi cestovni prijevoznici ne opravdava odbijanje zahtjeva za izdavanje dozvole.

5. Tijelo koje izdaje dozvolu i nadležna tijela svih država članica uključenih u postupak za postizanje dogovora iz stavka 1. mogu odbiti zahtjeve za izdavanje dozvole samo na temelju razloga predviđenih ovom Uredbom.

6. Po okončanju postupka utvrđenog u stavcima od 1. do 5., tijelo koje izdaje dozvolu izdaje dozvolu ili službeno odbija zahtjev za izdavanje dozvole.

U odlukama o odbijanju zahtjeva navode se razlozi na kojima se temelji odbijanje. U slučaju da je zahtjev prijevoznog poduzeća odbijen, države članice tom prijevoznom poduzeću osiguravaju mogućnost žalbe.

Tijelo koje izdaje dozvolu dužno je obavijestiti sva tijela iz stavka 1. o svojoj odluci te im, prema potrebi, poslati presliku dozvole.

7. Ako postupak za postizanje dogovora iz stavka 1. ne omogućuje tijelu koje izdaje dozvolu da odluči o zahtjevu, predmet se može uputiti Komisiji na odlučivanje u roku od dva mjeseca, računano od dana kada je jedna ili više država članica od kojih se na temelju stavka 1. zatražio savjet priopćile negativnu odluku.

8. Nakon što se savjetovala s dotičnim državama članicama, Komisija mora, u roku od četiri mjeseca od dana primitka priopćenja od tijela koje izdaje dozvolu, donijeti odluku koja stupa na snagu trideset dana od dana objave dotičnih država članica.

9. Odluka Komisije primjenjuje se sve dok dotične države članice ne postignu dogovor.

Članak 9.

Produženje ili izmjena dozvole

Članak 8. primjenjuje se, *mutatis mutandis*, na zahtjeve za produženje dozvole ili za izmjenu uvjeta pod kojima se moraju pružati usluge prijevoza za koje se traži dozvola.

U slučaju manjih izmjena uvjeta prijevoza, posebno prilagodbi vremenskih intervala, vozarina i redova vožnje, tijelo koje izdaje dozvolu samo obavješćuje o izmjeni ostale dotične države članice.

Dotične države članice mogu se dogovoriti da tijelo koje izdaje dozvolu samo odlučuje o izmjeni uvjeta pod kojima se pruža usluga prijevoza.

Članak 10.

Istek roka važenja dozvole

1. Ne dovodeći u pitanje odredbe Uredbe (EZ) br. 1370/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2007. o uslugama javnog željezničkog i cestovnog prijevoza putnika ([1]), dozvola za pružanje usluga linijskog prijevoza prestaje vrijediti istekom roka važenja ili tri mjeseca nakon što je tijelo koje izdaje dozvolu od imatelja dozvole zaprimilo obavijest o namjeri potonjega da prestane pružati usluge prijevoza. Takva obavijest sadrži odgovarajuće obrazloženje.

2. Ako više nema potražnje za uslugama prijevoza, razdoblje objave iz stavka 1. je jedan mjesec.

3. Tijelo koje izdaje dozvolu obavješćuje nadležna tijela drugih dotičnih država članica o isteku roka važenja dozvole.

([1]) SL L 315, 3.12.2007., str. 1.

4. Imatelj dozvole dužan je jedan mjesec unaprijed na odgovarajući način obavijestiti korisnike usluge prijevoza o prestanku pružanja dotične usluge prijevoza.

Članak 11.

Obveze prijevoznika

1. Osim u slučaju više sile, prijevoznik koji pruža redovitu uslugu prijevoza mora, do isteka roka važenja dozvole, poduzeti sve mjere kako bi osigurao uslugu prijevoza koja ispunjava standarde u pogledu kontinuiteta, redovitosti i kapaciteta te druge uvjete koje je propisalo nadležno tijelo u skladu s člankom 6. stavkom 3.

2. Prijevoznik objavljuje itinerer, stajališta autobusa, red vožnje, vozarine i uvjete prijevoza na takav način da su ti podaci lako dostupni svim korisnicima.

3. Ne dovodeći u pitanje Uredbu (EZ) br. 1370/2007, dotične države članice mogu, na temelju zajedničkog sporazuma i u dogovoru s imateljem dozvole, izmijeniti uvjete prijevoza koji uređuju pružanje usluge linijskog prijevoza.

POGLAVLJE IV.

USLUGE POVREMENOG PRIJEVOZA I DRUGE USLUGE PRIJEVOZA IZUZETE IZ OBVEZE DOBIVANJA DOZVOLE

Članak 12.

Kontrolni dokumenti

1. Za pružanje usluga povremenog prijevoza potrebno je imati putni list, osim za usluge prijevoza iz članka 5. stavka 3. drugog podstavka.

2. Prijevoznik koji pruža usluge povremenog prijevoza ispunjava putni list prije svake vožnje.

3. Putni list sadrži barem sljedeće podatke:

(a) vrstu prijevoza;

(b) glavni itinerer;

(c) prijevoznika(-e) koji pruža(ju) uslugu prijevoza.

4. Knjige putnih listova isporučuju nadležna tijela države članice poslovnog nastana prijevoznika i tijela koja navedena nadležna tijela imenuju.

5. Komisija određuje oblik putnog lista i knjige putnih listova te način njihove uporabe. Te mjere, namijenjene izmjeni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni njezinim nadopunjavanjem, usvajaju se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 26. stavka 2.

6. U slučaju usluga posebnog linijskog prijevoza iz članka 5. stavka 2. trećeg podstavka, ugovor ili njegova ovjerena vjerodostojna preslika služi kao kontrolni dokument.

Članak 13.

Lokalni izleti

Prijevoznik može, u okviru međunarodnih usluga povremenog prijevoza, obavljati povremeni prijevoz (lokalne izlete) u državi članici koja nije država poslovnog nastana prijevoznika.

Takve usluge prijevoza namijenjene su stranim putnicima, a prije ih je pružao isti prijevoznik u okviru usluga međunarodnog prijevoza spomenutih u prvome stavku, i pružaju se istim vozilom ili drugim vozilom istoga prijevoznika ili skupine prijevoznika.

POGLAVLJE V.

KABOTAŽA

Članak 14.

Opće načelo

Svaki prijevoznik koji pruža usluge cestovnog prijevoza putnika kao javne usluge i imatelj je licencije Zajednice može, pod uvjetima utvrđenima u ovome poglavlju te bez diskriminacije na temelju prijevoznikova državljanstva ili mjesta poslovnoga nastana, obavljati kabotažu, kako je određeno u članku 15.

Članak 15.

Dopuštena kabotaža

Kabotaža je dopuštena za sljedeće usluge:

(a) usluge posebnog linijskog prijevoza pod uvjetom da se pružaju na temelju ugovora sklopljenog između organizatora i prijevoznika;

(b) usluge povremenog prijevoza;

(c) usluge linijskog prijevoza koje pruža strani prijevoznik u državi članici domaćinu, u okviru međunarodnih usluga linijskog prijevoza, u skladu s ovom Uredbom, osim usluga prijevoza za potrebe urbanog središta ili aglomeracije ili potreba prijevoza između tog središta ili te aglomeracije i okolnih područja. Kabotaža se ne obavlja neovisno od takve usluge međunarodnog prijevoza.

Članak 16.

Pravila koja se primjenjuju na kabotažu

1. Ako zakonodavstvom Zajednice nije drukčije propisano, na obavljanje kabotaže primjenjuju se zakoni i drugi propisi koji vrijede u državi članici domaćinu, uzimajući u obzir:

(a) uvjete koji uređuju ugovor o prijevozu;

(b) masu i dimenzije cestovnih vozila;

(c) zahtjeve u pogledu prijevoza određenih kategorija putnika, i to školaraca, djece i osoba smanjene pokretljivosti;

(d) vrijeme vožnje i razdoblja odmora;

(e) porez na dodanu vrijednost (PDV) na usluge prijevoza.

Mase i dimenzije iz točke (b) prvog podstavka mogu, prema potrebi, premašiti one koje se primjenjuju u državi članici poslovnoga nastana prijevoznika, ali ni pod kojim uvjetom ne smiju premašiti ograničenja koja je država članica koja je domaćin propisala u unutarnjem prometu ili tehnička obilježja spomenuta u dokazima iz članka 6. stavka 1. Direktive 96/53/EZ.

2. Ako zakonodavstvom Zajednice nije drukčije propisano, na kabotažu koja čini dio usluga prijevoza iz članka 15. točke (c), primjenjuju se zakoni i drugi propisi koji se u državi članici koja je domaćin primjenjuju na dozvole, natječajne postupke, pravce koje treba opsluživati i u pogledu redovitosti, kontinuiteta i učestalosti usluga prijevoza kao i na itinerere.

3. Tehnički standardi u pogledu konstrukcije i opreme za vozila koja obavljaju kabotažu jednaki su onima utvrđenima za vozila u međunarodnom prometu.

4. Kako bi se spriječio svaki oblik diskriminacije na temelju državljanstva ili mjesta poslovnog nastana, nacionalni zakoni i drugi propisi iz stavaka 1. i 2. primjenjuju se na strane prijevoznike pod uvjetima koji su jednaki onima koji vrijede za prijevoznike sa sjedištem u državi članici domaćinu.

Članak 17.

Kontrolni dokumenti za kabotažu

1. Za obavljanje kabotaže u obliku usluga povremenog prijevoza potrebno je posjedovati putni list, kao što je navedeno u članku 12., koji se mora nalaziti u vozilu i na zahtjev pokazati ovlaštenom inspektoru.

2. Sljedeći podaci unose se u putni list:

(a) polazno i odredišno mjesto prijevoza;

(b) datum polaska i datum okončanja prijevoza.

3. Putni listovi isporučuju se u knjigama, kako je navedeno u članku 12., koje je ovjerilo nadležno tijelo u državi članici poslovnoga nastana.

4. U slučaju posebnih usluga linijskog prijevoza, ugovor sklopljen između prijevoznika i organizatora prijevoza ili ovjerena vjerodostojna preslika tog ugovora služi kao kontrolni dokument.

Međutim, putni list popunjava se u obliku mjesečnog izvješća.

5. Uporabljeni putni listovi vraćaju se nadležnom tijelu u državi članici poslovnog nastana u skladu s postupcima koje će to tijelo utvrditi.

POGLAVLJE VI.

KONTROLE I KAZNE

Članak 18.

Vozne karte

1. Prijevoznici koji pružaju usluge linijskog prijevoza, osim usluga posebnog linijskog prijevoza, izdaju ili pojedinačne ili skupne vozne karte u kojima je navedeno:

(a) polazno i odredišno mjesto i, prema potrebi, povratna vožnja;

(b) rok važenja karte;

(c) vozarina.

2. Vozna karta iz stavka 1. pokazuje se na zahtjev ovlaštenom inspektoru.

Članak 19.

Inspekcijski nadzori na cesti i u poduzećima

1. Tijekom vožnje u vozilu se treba nalaziti dozvola ili kontrolni dokument koji se pokazuje na zahtjev ovlaštenog inspektora.

2. Prijevoznici koji pružaju usluge međunarodnog prijevoza putnika običnim i turističkim autobusima moraju dopustiti obavljanje svih pregleda kojima se osigurava pravilno obavljanje prijevoza, posebno u pogledu razdoblja vožnje i odmora. U smislu provedbe ove Uredbe, ovlašteni inspektori imaju pravo:

(a) pregledati poslovne knjige i drugu dokumentaciju u vezi s djelatnošću prijevoznoga poduzeća;

(b) napraviti preslike ili uzeti izvatke iz poslovnih knjiga i poslovne dokumentacije;

(c) na pristup u svaki objekt, zemljište i vozilo poduzeća;

(d) zatražiti predočenje svih podataka iz poslovnih knjiga, dokumentacije ili baza podataka.

Članak 20.

Međusobna pomoć

Države članice međusobno si pomažu u osiguranju primjene ove Uredbe i praćenju njezine primjene. Informacije razmjenjuju preko nacionalnih kontaktnih točaka uspostavljenih na temelju članka 18. Uredbe (EZ) br. 1071/2009.

Članak 21.

Oduzimanje licencija Zajednice i dozvola

1. Nadležna tijela države članice poslovnog nastana prijevoznika oduzimaju licenciju Zajednice ako:

(a) imatelj licencije više ne ispunjava uvjete iz članka 3. stavka 1.; ili

(b) je imatelj predočio netočne informacije o podacima koji su bili potrebni za izdavanje licencije Zajednice.

2. Tijelo koje izdaje dozvolu oduzima dozvolu kada imatelj više ne ispunjava uvjete na temelju kojih je dozvola prema ovoj Uredbi bila izdana, posebno ako to zatraži država članica u kojoj prijevoznik ima poslovni nastan. Navedeno tijelo mora odmah obavijestiti nadležna tijela dotične države članice.

Članak 22.

Sankcioniranje povreda od strane države članice poslovnog nastana

1. U slučaju ozbiljne povrede zakonodavstva Zajednice o cestovnom prijevozu, počinjene ili utvrđene u bilo kojoj državi članici, posebno u pogledu pravila koja se primjenjuju na vozila, razdoblja vožnje i odmora za vozače i pružanje usporednih ili privremenih usluga prijevoza bez dozvole, kako je utvrđeno u petom podstavku članka 5. stavka 1., nadležna tijela države članice u kojoj prijevoznik koji je počinio povredu ima poslovni nastan, poduzimaju odgovarajuće mjere za rješavanje predmeta, koje, ako je to predviđeno nacionalnim zakonodavstvom, mogu uključivati opomenu. To može, između ostalog, dovesti do izricanja sljedećih upravnih kazni:

(a) privremeno ili trajno oduzimanje nekih ili svih ovjerenih vjerodostojnih preslika licencije Zajednice;

(b) privremeno ili trajno oduzimanje licencije Zajednice.

Te se kazne mogu odrediti nakon donošenja konačne odluke u predmetu, pri čemu je potrebno voditi računa o ozbiljnosti povrede koju je imatelj licencije Zajednice počinio, kao i o ukupnom broju ovjerenih vjerodostojnih preslika licencije kojima imatelj navedene licencije Zajednice raspolaže, a koje se tiču međunarodnog prometa.

2. Nadležna tijela države članice poslovnog nastana izvijestit će, što je moguće prije, a najkasnije u roku od šest tjedana od dana kada su donijela konačnu odluku u tom predmetu, nadležna tijela države članice u kojoj su povrede bile počinjene, jesu li, i ako da, koje kazne predviđene stavkom 1. bile izrečene.

Ako takve kazne nisu izrečene, nadležna tijela države članice poslovnoga nastana navode razloge za to.

3. Nadležna tijela dužna su osigurati da su kazne koje su prijevozniku bile nametnute u cjelini razmjerne povredi ili povredama zbog kojih su takve kazne i bile nametnute, vodeći pritom računa o svakoj kazni koja je bila nametnuta za istu povredu u državi članici u kojoj je povreda bila utvrđena.

4. Ovaj članak ne dovodi u pitanje mogućnost nadležnih tijela države članice u kojoj prijevoznik ima poslovni nastan da pokrenu postupak pred nacionalnim sudovima. U slučaju pokretanja takvih postupaka, dotično nadležno tijelo dužno je obavijestiti nadležna tijela država članica u kojima su povrede bile utvrđene.

5. Države članice prijevoznicima osiguravaju pravo na žalbu protiv svake upravne kazne koja im je bila izrečena u skladu s ovim člankom.

Članak 23.

Sankcioniranje povreda od strane države članice domaćina

1. Ako nadležna tijela države članice utvrde ozbiljnu povredu ove Uredbe ili zakonodavstva Zajednice o cestovnom prometu, koju je moguće pripisati stranom prijevozniku, država članica na području koje je povreda utvrđena dužna je što je moguće prije, a najkasnije u roku od šest tjedana od donošenja konačne odluke u predmetu, nadležnim tijelima države članice u kojoj prijevoznik ima poslovni nastan proslijediti sljedeće informacije:

(a) opis povrede te datum i vrijeme kada je povreda bila počinjena;

(b) kategoriju, vrstu i ozbiljnost povrede; i

(c) nametnute i izvršene kazne.

Nadležna tijela države članice domaćina mogu od nadležnih tijela države članice poslovnog nastana zatražiti nametanje upravnih kazni u skladu s člankom 22.

2. Ne dovodeći u pitanje bilo kakav kazneni progon, nadležna tijela države članice domaćina ovlaštena su nametnuti kazne stranom prijevozniku koji je prilikom obavljanja kabotaže povrijedio ovu Uredbu ili nacionalne pravne propise ili pravne propise Zajednice o cestovnom prijevoza na njezinu području. Takve kazne se nameću na nediskriminirajućoj osnovi i mogu biti u obliku, između ostalog, opomene ili, u slučaju ozbiljne povrede, privremene zabrane obavljanja kabotaže na državnom području države članice koja je domaćin, a u kojoj je povreda bila počinjena.

3. Države članice prijevoznicima osiguravaju pravo na žalbu protiv svake upravne kazne koja im je bila nametnuta u skladu s ovim člankom.

Članak 24.

Unos u nacionalne elektroničke registre

Države članice osiguravaju unos ozbiljnih povreda zakonodavstva Zajednice o cestovnom prijevozu, koje povrede je moguće pripisati prijevoznicima sa sjedištem na njihovu području i zbog kojih je neka od država članica izrekla kaznu, kao i svakog privremenog ili trajnog oduzimanja licencije Zajednice ili njezine ovjerene vjerodostojne preslike u nacionalni elektronički registar cestovnih prijevoznika. Unosi u registar koji se odnose na privremeno ili trajno oduzimanje licencije Zajednice pohranjeni su u bazi podataka barem dvije godine od dana isteka razdoblja oduzimanja, u slučaju privremenog oduzimanja, odnosno od dana oduzimanja, u slučaju trajnog oduzimanja.

POGLAVLJE VII.

PROVEDBA

Članak 25.

Sporazumi između država članica

1. Države članice mogu sklopiti bilateralne ili multilateralne sporazume o daljnjoj liberalizaciji usluga prijevoza na koje se primjenjuje ova Uredba, posebno u pogledu sustava dozvola i pojednostavljenja ili ukidanja kontrolnih dokumenata, posebno u pograničnim područjima.

2. Države članice obavješćuju Komisiju o svim sporazumima sklopljenima na temelju stavka 1.

Članak 26.

Postupak odbora

1. Komisiji pomaže odbor osnovan na temelju članka 18. stavka 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 3821/85 od 20. prosinca 1985. o tahografu u cestovnom prometu ([1]).

2. U slučaju pozivanja na ovaj stavak, primjenjuju se članak 5.a stavci od 1. do 4. i stavak 5. točka (b) te članak 7. Odluke 1999/468/EZ, pri čemu se poštuju odredbe njezina članka 8.

Članak 27.

Kazne

Države članice propisuju pravila o kaznama koje se primjenjuju na povrede odredaba ove Uredbe i poduzimaju sve potrebne mjere kako bi osigurale njihovo izvršenje. Tako propisane kazne moraju biti učinkovite, proporcionalne i odvraćajuće. Države članice obavješćuju Komisiju o tim odredbama do 4. prosinca 2011. a o svim naknadnim izmjenama koje se na njih odnose u najkraćem mogućem roku.

([1]) SL L 370, 31.12.1985., str. 8.

Države članice osiguravaju da se sve takve mjere donose bez diskriminacije na temelju državljanstva ili mjesta prijevoznikova poslovnoga nastana.

Članak 28.

Izvješćivanje

1. Svake dvije godine države članice obavješćuju Komisiju o broju dozvola za obavljanje linijskog prijevoza, izdanih prethodne godine, kao i o ukupnom broju dozvola za obavljanje linijskog prijevoza, koje su vrijedile na kraju tog razdoblja izvješćivanja. Te se informacije daju zasebno za svaku odredišnu državu redovitih usluga prijevoza. Države članice također Komisiji dostavljaju podatke o kabotaži u obliku usluga posebnog linijskog prijevoza i povremenih usluga prijevoza, koje su tijekom razdoblja izvješćivanja pružili nacionalni prijevoznici.

2. Svake dvije godine nadležna tijela države članice koja je domaćin Komisiji dostavljaju statističke podatke o broju izdanih dozvola za kabotažu u obliku usluga linijskog prijevoza iz članka 15. točke (c).

3. Komisija određuje oblik tablice koja se koristi za dostavu statističkih podataka iz stavka 2. Te mjere, namijenjene izmjenama elemenata ove Uredbe koji nisu ključni njezinim nadopunjavanjem, usvajaju se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 26. stavka 2.

4. Države članice svake godine, najkasnije do 31. siječnja, obavješćuju Komisiju o broju prijevoznika koji su imali licenciju Zajednice na dan 31. prosinca prethodne godine, kao i o broju ovjerenih vjerodostojnih preslika koje odgovaraju broju vozila koja su na taj dan sudjelovala u prometu.

Članak 29.

Izmjena Uredbe (EZ) br. 561/2006

U članku 8. Uredbe (EZ) br. 561/2006, umeće se sljedeći stavak:

„6.a Iznimno od odredaba stavka 6., vozač koji pruža jednokratnu uslugu međunarodnog povremenog prijevoza putnika, kako je definirano u Uredbi (EZ) br. 1073/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 21. listopada 2009. o zajedničkim pravilima za pristup međunarodnom tržištu prijevoza običnim i turističkim autobusima (*), može odgoditi tjedna razdoblja odmora za do 12 uzastopnih dvadesetičetverosatnih razdoblja nakon prethodnog redovitog tjednog razdoblja odmora ako:

(a) usluga traje najmanje 24 uzastopnih sati u državi članici ili trećoj zemlji na koju se ova Uredba primjenjuje i koja nije država u kojoj se usluga prijevoza počela pružati;

(b) ako, nakon korištenja izuzeća, vozač uzme:

i. dva tjedna redovita razdoblja odmora; ili

ii. jedno redovito tjedno razdoblje odmora i jedno skraćeno tjedno razdoblje odmora u trajanju od barem dvadeset i četiri sata. Međutim, to kraćenje mora biti nadomješteno podjednako dugim neprekinutim razdobljem odmora prije kraja trećega tjedna po okončanju razdoblja izuzeća;

(c) je nakon 1. siječnja 2014. vozilo opremljeno tahografom u skladu sa zahtjevima Priloga I. B Uredbi (EEZ) br. 3821/85; i

(d) se nakon 1. siječnja 2014., u slučaju vožnje između 22.00 i 6.00 sati, u vozilu nalazi više vozača ili je vrijeme vožnje iz članka 7. skraćeno na tri sata.

Komisija je pozorno prati korištenje ovog izuzeća kako bi osigurala ispunjavanje vrlo strogih uvjeta u pogledu sigurnosti u cestovnome prometu, posebno provjerom da ukupno vrijeme vožnje u razdoblju koje je obuhvaćeno izuzećem nije prekomjerno. Do 4. prosinca 2012. Komisija je dužna izraditi izvješće u kojemu će ocijeniti posljedice izuzeća u pogledu sigurnosti u cestovnom prometu te u pogledu društvenih aspekata. Ako to bude smatrala primjerenim, Komisija će s tim u vezi predložiti izmjene ove Uredbe.

(*) SL L 300, 14.11.2009., str. 88.”

POGLAVLJE VIII.

ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 30.

Stavljanje izvan snage

Uredbe (EEZ) br. 684/92 i 12/98 stavljaju se izvan snage.

Upućivanja na uredbe stavljene izvan snage smatraju se upućivanjima na ovu Uredbu i čitaju se u skladu s korelacijskom tablicom iz Priloga III.

Članak 31.

Stupanje na snagu

Ova Uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Primjenjuje se od 4. prosinca 2011., osim članka 29., koji se primjenjuje od 4. lipnja 2010.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama.

Sastavljeno u Strasbourgu 21. listopada 2009.

Za Europski parlament
Za Vijeće
J. BUZEK

Za Vijeće
Predsjednica
C. MALMSTRÖM

PRILOG I.

Sigurnosna obilježja licencije Zajednice

Licencija Zajednice mora imati barem dva od sljedećih sigurnosnih obilježja:

— hologram,

— posebna vlakna u papiru koja postaju vidljiva pod UV svjetlom,

— barem jedan redak mikrotiska (tisak vidljiv jedino pod povećalom, koji fotokopirni stroj ne može reproducirati),

— opipljive znakove, simbole ili uzorke,

— dvostruko numeriranje: serijski broj i broj izdanja,

— sigurnosnu podlogu s tankim „guilloche" uzorcima i tiskom s duginim efektom (irisnim tiskom).

PRILOG II.

Obrazac licencije Zajednice

EUROPSKA ZAJEDNICA

(a)

(Svijetloplava boja sustava boja Pantone, format DIN A4, celulozni papir, 100 g/m^2 ili više)

(Prva stranica licencije)

(Tekst na službenom(-im) jeziku(-cima) ili jednom od službenih jezika države članice koja izdaje licenciju)

Razlikovni znak države članice koja izdaje licencije ([1])	Naziv nadležnog tijela

LICENCIJA Br. …

(ili)

OVJERENA VJERODOSTOJNA PRESLIKA Br.

za međunarodni prijevoz putnika autobusima kao javnu uslugu

Imatelj ove licencije ([2]) .....
.....
.....

ovlašten je obavljati međunarodni cestovni prijevoz putnika kao javnu uslugu nsa području Zajednice, na temelju uvjeta utvrđenih u Uredbi (EZ) br. 1073/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 21. listopada 2009. o zajedničkim pravilima za pristup međunarodnom tržištu usluga prijevoza običnim i turističkim autobusima te poštujući opće odredbe ove licencije.

Napomene:	
.....	
Ova licencija vrijedi od	do .....
Izdano u	dana .....
..... ([3])	

([1]) Razlikovni znakovi država članica su: (B) Belgija, (BG) Bugarska, (CZ) Češka, (DK) Danska, (D) Njemačka, (EST) Estonija, (IRL) Irska, (GR) Grčka, (E) Španjolska, (F) Francuska, (I) Italija, (CY) Cipar, (LV) Latvija, (LT) Litva, (L) Luksemburg, (H) Mađarska, (MT) Malta, (NL) Nizozemska, (A) Austrija, (PL) Poljska, (P) Portugal, (RO) Rumunjska, (SLO) Slovenija, (SK) Slovačka, (FIN) Finska, (S) Švedska, (UK) Ujedinjena Kraljevina.
([2]) Puno ime prijevoznika ili tvrtka i puna adresa prijevoznika.
([3]) Potpis i žig nadležnoga tijela ili tijela koje izdaje licenciju.

(b)

(Druga stranica licencije)

(Tekst na službenom(-im) jeziku(-cima) ili jednom od službenih jezika države članice koja izdaje licenciju)

OPĆE ODREDBE

1. Ova licencija izdana je na temelju Uredbe (EZ) br. 1073/2009.

2. Ovu licenciju izdala su nadležna tijela države članice u kojoj javni prijevoznik ima poslovni nastan i koji prijevoznik:

   (a) je u državi članici poslovnoga nastana ovlašten obavljati linijski prijevoz, uključujući posebni linijski prijevoz ili povremeni autobusni prijevoz;

   (b) ispunjava uvjete utvrđene u skladu s pravilima Zajednice o pristupu djelatnosti putničkog prijevoza u unutarnjem i međunarodnom cestovnom prometu;

   (c) ispunjava zakonske zahtjeve u pogledu standarda za vozače i vozila.

3. Ovom se licencijom dopušta obavljanje međunarodnog prijevoza putnika autobusima kao javne usluge na svim prometnim vezama za vožnje na području Zajednice:

   (a) kada se polazno i odredišno mjesto nalaze u dvije različite države članice, s tranzitom ili bez tranzita, kroz jednu državu članicu ili treću zemlju, odnosno više država članica ili trećih zemalja;

   (b) kada se polazno i odredišno mjesto nalaze u istoj državi članici, a putnici se ukrcavaju ili iskrcavaju u drugoj državi članici ili trećoj zemlji;

   (c) iz države članice u treću zemlju i obratno, s tranzitom ili bez tranzita, preko jedne države članice ili treće zemlje ili više njih;

   (d) između trećih zemalja, s tranzitom preko državnog područja jedne ili više država članica;

   i prazne vožnje u vezi s prijevozom pod uvjetima utvrđenima u Uredbi (EZ) br. 1073/2009.

   U slučaju prijevoza iz države članice u treću zemlju i obratno, Uredba (EZ) br. 1073/2009 primjenjuje se na dio vožnje na državnom području države članice preko koje se prelazi u tranzitu. Ne primjenjuje se na onaj dio vožnje na državnom području države članice u kojoj se putnici ukrcavaju ili iskrcavaju sve dok se ne sklopi potrebni sporazum između Zajednice i dotične treće zemlje.

4. Ova licencija osobna je i neprenosiva.

5. Ovu licenciju može oduzeti nadležno tijelo države članice koja ju je izdala, posebno ako:

   (a) prijevoznik više ne ispunjava uvjete utvrđene u članku 3. stavku 1. Uredbe (EZ) br. 1073/2009;

   (b) je prijevoznik pružio netočne informacije u pogledu podataka potrebnih za izdavanje ili produženje roka valjanosti licencije;

   (c) je prijevoznik, u bilo kojoj državi članici, ozbiljno povrijedio zakonodavstvo Zajednice o cestovnom prijevozu, posebno u pogledu pravila koja se primjenjuju na vozila, razdoblja vožnje i odmora za vozače i pružanje, bez dozvole, usporednih ili privremenih usluga, kako je navedeno u članku 5. stavku 1. petom podstavku Uredbe (EZ) br. 1073/2009. Nadležna tijela države članice u kojoj prijevoznik koji je počinio povredu ima poslovni nastan mogu, između ostalog, oduzeti licenciju Zajednice ili privremeno ili trajno oduzeti neke ili sve ovjerene vjerodostojne preslike licencije Zajednice.

   Te su kazne utvrđene u skladu s ozbiljnošću povrede koju je počinio imatelj licencije Zajednice kao i s ukupnim brojem ovjerenih vjerodostojnih preslika koje posjeduje za svoje međunarodne usluge prijevoza.

6. Izvornik licencije mora se nalaziti kod prijevoznika. Ovjerena vjerodostojna preslika licencije mora se nalaziti u vozilu kojim se obavlja međunarodni prijevoz.

7. Ova licencija mora se pokazati na zahtjev ovlaštenog inspektora.

8. Imatelj licencije mora na državnom području svake države članice poštovati zakone i druge propise na snazi u toj državi, posebno u vezi s prijevozom i prometom.

9. „Usluge linijskog prijevoza" znači usluge kojima se obavlja prijevoz putnika u određenim vremenskim razmacima duž određenih dionica, pri čemu se putnici ukrcavaju i iskrcavaju na unaprijed određenim postajama, i koje su dostupne svima, iako se prema potrebi može zahtijevati obvezna rezervacija.

Na linijsku narav usluge prijevoza ne utječu nikakve prilagodbe uvjeta obavljanja prijevoza.

Za pružanje usluga linijskog prijevoza potrebna je dozvola.

„Usluge posebnog linijskog prijevoza" znači usluge linijskog prijevoza, bez obzira na to tko ih organizira, kojima se obavlja prijevoz određenih kategorija putnika, uz izuzetak drugih putnika, u određenim vremenskim razmacima duž određenih dionica, pri čemu se putnici ukrcavaju i iskrcavaju na unaprijed utvrđenim postajama.

Usluge posebnog linijskog prijevoza uključuju:

(a) prijevoz putnika od kuće do posla i obratno;

(b) prijevoz učenika i studenata do obrazovne ustanove i natrag.

Činjenica da se usluge posebnog linijskog prijevoza može razlikovati ovisno o potrebama korisnika, ne utječe na njihovu klasifikaciju kao usluge linijskog prijevoza.

Za pružanje usluga posebnog linijskog prijevoza nije potrebna dozvola ako su uređene ugovorom između organizatora i prijevoznika.

Za organizaciju usporednih ili privremenih usluga prijevoza kojima se opslužuje isto tržište kao i postojećim uslugama linijskog prijevoza potrebna je dozvola.

„Usluge povremenog prijevoza" podrazumijevaju usluge prijevoza koje nisu obuhvaćene definicijom usluga linijskog prijevoza, uključujući usluge posebnog linijskog prijevoza, i kojih je glavno obilježje da se njima prevoze skupine sastavljene na inicijativu klijenta ili samoga prijevoznika. Za organizaciju usporednih ili privremenih usluga prijevoza koje su usporedive s postojećim redovitim uslugama prijevoza, kojima se opslužuje isto tržište kao i ovim potonjima, potrebna je dozvola u skladu s postupkom utvrđenim u poglavlju III. Uredbe (EZ) br. 1073/2009. Te usluge prijevoza ostaju povremene usluge prijevoza na temelju same činjenice što se pružaju u određenim vremenskim razmacima.

Za obavljanje usluga povremenog prijevoza nije potrebna dozvola.

PRILOG III.

KORELACIJSKA TABLICA

Uredba (EEZ) br. 684/92	Uredba (EZ) br. 12/98	Ova uredba
Članak 1.		Članak 1.
Članak 2. točka 1.1.	Članak 2. stavak 1.	Članak 2. stavak 2. Članak 5. stavak 1.
Članak 2. točka 1.2.	Članak 2. stavak 2.	Članak 2. stavak 3. Članak 5. stavak 2.
Članak 2. točka 1.3.		Članak 5. stavak 1. peti podstavak
Članak 2. točka 3.1.	Članak 2. stavak 3.	Članak 2. stavak 4. Članak 5. stavak 3.
Članak 2. točka 3.3.		Članak 5. stavak 3.
Članak 2. točka 3.4.		Članak 5. stavak 3.
Članak 2. točka 4.		Članak 2. stavak 5. Članak 5. stavak 5.
Članak 3.		Članak 3.
Članak 3.a		Članak 4.
Članak 4.		Članak 5.
Članak 5.		Članak 6.
Članak 6.		Članak 7.
Članak 7.		Članak 8.
Članak 8.		Članak 9.
Članak 9.		Članak 10.
Članak 10.		Članak 11.
Članak 11.		Članak 12.
Članak 12.		Članak 13.
Članak 13.		Članak 5. stavak 5.
	Članak 1.	Članak 14.
	Članak 2. stavak 4.	
	Članak 3.	Članak 15.
	Članak 4.	Članak 16.
	Članak 5.	Članak 4. stavak 3.
	Članak 6.	Članak 17.
	Članak 7.	Članak 28. stavak 3.
	Članak 8.	Članak 26.
	Članak 9.	
Članak 14.		Članak 18.
Članak 15.		Članak 19.
	Članak 11. stavak 1.	Članak 20.
Članak 16. stavak 1.		Članak 21. stavak 1.
Članak 16. stavak 2.		Članak 21. stavak 2.
Članak 16. stavak 3.		Članak 22. stavak 1.
Članak 16. stavak 4.		Članak 23. stavak 1.
Članak 16. stavak 5.		Članak 22. stavak 2.
	Članak 11. stavak 2.	Članak 23. stavak 2.
	Članak 11. stavak 3.	Članak 23. stavak 2.
	Članak 11. stavak 4.	
	Članak 12.	Članak 22. stavak 5. Članak 23.

Uredba (EEZ) br. 684/92	Uredba (EZ) br. 12/98	Ova uredba
	Članak 13.	
Članak 16.a	Članak 10.	Članak 26.
Članak 17.		
Članak 18.		Članak 25.
Članak 19.	Članak 14.	Članak 27.
Članak 20.		
Članak 21.		Članak 30.
Članak 22.	Članak 15.	Članak 31.
Prilog		Prilog II.